

ка. Каква страшна и каква смела мечта имаше – да работи! Мислите за това като гарвани я кълвяха по очите. Тъжни мисли, които я унесоха в дрямка.

Изведнъж я стреснаха гласове. Млада майка с дете я побутваше с крак. Подаде ѝ два лева. Явно ѝ беше дожаляло.

Тя взе парите и несретно, като виновна, започна да се оправя. Реши да продължи към пункта, където ще предаде хартията. Даже не благодари на младата майка.

Откога не беше разговаряла с човек. Отвикна. Така ѝ викаха в квартала – Мълчаливата.

Жегна я добра мисъл – днес ще нахрани внучето, че и тя ще хапне няколко хапки...

Слънцето безпощадно сипеше жар над забързания град. Лъскавите лимузини като угоени змии съскаха по черния асфалт. Дотук – до пункта свършваше работният ден на Мълчаливата. Тя завърза в кърпа монетите от хартията, до тях внимателно сложи двата лева и всичко това във възелче пробута към сухите си гърди. После забърза обратно към своя квартал. Чакаха я. А за внучето имаше подарък – запазената кукла, която намери сутринта.

Точно пред подлеза тя се спря. „Защо е така – помисли си – и в тоя квартал живеят хора, и в тоя квартал!... Един дом – различни стаи. Един дом – различни хора.“ Шмугна се бързо в квартала. Някак си тука душата ѝ се отпускаше. „По-спокойно е тук, сред свои.“

Първо влезе в магазинчето. Боже, какво магазинче! Един прозорец като витрина, на който бяха наредени някои хранителни стоки. Дойде и нейният ред. Тя посочи хляб, мляко...

Когато се прибра вкъщи, нямаше никой. Мълчаливата остави на малката масичка хляба и млякото. Легна и се зави със старото палто. Пред очите ѝ с някаква ирония, сякаш нарочно, се появиха същите спомени. Тя потъваше в своя свят, пълен с мъка. Мъката засядаше в душата като глина. Глината не пропускаше капчица радост. А в това време гладът бродеше из всяка клетка на слабото ѝ тяло. Но тя не му обръщаше внимание.

Мълчаливата – без име, без работа, без живот – отново и отново се спускаше в своите спомени. Те я крепяха да живее. Тя тачеше онова, което нямаше да се повтори.

Слънцето залезе, скри се зад хоризонта, за да се подготви за следващия ден.